

пари и овце дори му дали, но сетне сами се издали, че чакали същото това момче да го върнат в далечния град защото избягало. И не само че вече нищо друго не дали на чича им Прима, но му взели и готовото, и сега човекът живеел като чужденец в своя дом.

Орфей скръзна със зъби и стисна юмруци, но нямаше какво да прави — трябваше да трае и да работи внимателно. Той ще измъкне родителите си от лапите на тези разбойници, нека само да почакаат. . . Сетне той започна да разпитва децата и за Дика, но за нея нищо не можаха да му кажат. Той не попита направо, и може би тъкмо поради това децата не се досетиха. Той питаше със заобикалки — за малката къщичка със сивия покрив, за хората които живеят близо до Орфееви, за малките пастирчета, но децата не свърнаха разговора натам, не улучиха. А Орфей не искаше да ги запита направо, защото довечера те ще разкажат всичко на родителите си и някой може да се усъмни за него. А докато не се срещне с баща си и не уговори с него как да се отърве от разбойниците на владетеля, никой нищо не трябваше да знае и да дочува за него. Орфей каза на децата, че е дошъл от отвъдните колиби и че дири един пръч. Не са ли виждали тъдява един пръч? Децата кимнаха отрицателно, и, както си зяпаха в играчката, едното се извърна ненадейно, изгледа го внимателно и попита:

— А защо са ти такива дрехите?

— Какви? — смути се Орфей, и за да изглади смущението си, изсмя се с престорено нехайство. — Окъсани ли са?

— И окъсани, — отвърна момчето, — и. . . не са като нашите.

— Кой каквото има, такова носи, — рече Ор-